

og andre Talere gjorde det samme — over, at den højtærede Finansminister ikke gjorde nogen som helst Mine til at ville bringe os ud af Uføret. Jeg udtrykte det endog saaledes, at hvis Ministeriet ikke vilde, forekom det mig at være en Pligt for Rigsdagen at gøre det, og det af forskellige Grunde, ikke alene, fordi det i og for sig er nødvendigt, men ogsaa fordi det er moralsk nødvendigt, at man, naar man skal optage Statslaan, overfor dem, der skulle yde dette Statslaan, har vist sin rede-bonne Villie til at bringe Orden i Sagerne. Den højtærede Minister udtalte sig mod os og slog det egentlig noget hen, vi saa for mørkt paa Situationen, men han fremkom dog med den Udtalelse, at man vilde forhøje Statsbanetaksterne. Nu er imidlertid den højtærede Minister — og det glæder mig — gaaet et betydeligt Skridt videre netop i den Retning, vi ansaa for nødvendig, og jeg antager, det ogsaa har staaet saaledes for den højtærede Minister, at et fast Laan kan Staten ikke faa paa nogenlunde gunstige Vilkaar, medmindre den tilkendegiver sin bestemte Villie til at bringe Orden i Sagerne.

Hvad der udtaltes fra vor Side, blev ogsaa gentaget i Landstinget, bl. a. af den forrige Finansminister (Brandes) den 28. Oktober. Og nu maa jeg tilstaa, at jeg ikke ganske forstaar den Stilling, som det radikale Parti indtager overfor Spørgsmaalet, Finanserne. Jeg sætter nu det Tilfælde, at den Landstingsmand, der fremsatte disse Udtalelser den 28. Oktober, den forrige Finansminister, var Finansminister i dette Øjeblik. Man kunde jo meget godt tænke sig den Mulighed, at det nuværende Ministerium havde optaget ham som Finansminister. Derfor behøvede han ikke at gaa over til det nuværende Regeringsparti. Det tænker jeg ikke, han vilde gøre. Man gør jo ikke den Slags Ting, fordi man træder ind i et Ministerium. Det er heller ikke noget, der i særdeles Grad kvalificerer til Medborgeres Agtelse, om man saaledes straks gaar over til et andet Parti. Men altsaa, jeg sætter det Tilfælde, at den forrige Finansminister var traadt ind i dette Ministerium. Saa er der ikke nogen som helst Tvivl om, at denne Mand her vilde fremsætte Forslag om at komme ud af Uføret, for ellers betyde hans Udtalelser den 28. Oktober ingen Verdens Ting. Da opfordrede han nemlig i allerhøjeste Grad den nuværende Finansminister til at fremkomme med saadanne Forslag, til ikke at indskrænke sig til Jernbanetaksterne, men at gaa videre. Nu har det forbavset

mig at høre det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) sige, at til det her foreslaaede vil han ikke gaa med, han vil kræve flere Forslag fra Finansministeren, jeg maa antage: som en Betingelse for at gaa med. Dette forbavser mig usægtelig fra den Side.

Nu siger det ærede Medlem nok, at han ønsker en Finansplan. Men jeg ved oprigtig talt ikke, hvad en Finansplan egentlig er for noget. Det er ligesom, da man i sin Tid efter Alberti-Perioden vilde have — ja, hvad var det, man kaldte det, det var vist Udrensning. Det var jo udmærket, det er saadant et dejligt Ord, men hvad det egentlig betød, hvad det var, der skulde udrenses, blev mig ikke klart. Saaledes taler man nu om en Finansplan. Men hvad er en Finansplan? Er det en Opgørelse over, hvor stort et Beløb Statskassen aarlig skal have? Hvis det er en Finansplan, behøver man ikke at vente, thi det er sagt fra forskellig Side og ikke modsagt af nogen, at det Beløb, der behøves, er 15—16 Mill. Kr. — vel at mærke til at bringe Orden i disse Sager. Om 15—16 Mill. Kr. aarligt kunne hjælpe i Længden, er der ingen Mennesker, der vide, for det kommer ganske an paa, hvorledes de meget usikre Indtægter, Told og mange andre, komme til at indgaa i Statskassen, det vide vi ikke noget om. Og det kommer meget an paa, hvilke Udgifter vi efterhaanden ville forlange af Staten, og det er jo ikke derom, man kan forlange nogen som helst Plan. Man kan ikke forlange, at Finansministeren skal lægge Plan for, hvilke Udgifter der nu forestaar i nogle Aar, heller ikke nogen Plan over, hvorledes Indtægterne ville løbe ind, det kan intet Menneske sige noget om. I den Forstand kan man ikke tale om Finansplan.

Men er man fra alle Sider enig om, at de Skattelove, som maa fremsættes, nu eller maaske først til Efteraaret maa føre til at give Staten en Indtægt af 15 til 16 Mill. Kr., maa jeg tilstaa, forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke kan være med til — vel ikke netop at vedtage alle disse Skattelovforslag eller enkelte af dem, men overhovedet ikke — at gøre noget paa dette Tidspunkt. Jeg tror heller ikke, det vil vinde Bifald hos den Landstingsmand, der var Finansminister i det forrige Ministerium. Den højtærede Finansminister kunde gøre det ærede Medlem fra Kalundborg en Tjeneste, og det er at fremsætte disse andre Forslag nu. Det vilde være til stor Nytte for den højtærede Finansminister, om han kunde faa Forslagene gennemførte nu og gennemførte